

DON WINSLOW STAD VAN DROMEN

Vertaling Catherine Smit

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Samburu, Inc.
Oorspronkelijke titel: *City of Dreams*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Catherine Smit
Omslagontwerp: Falcinelli & Co
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Silas Manhood / Trevillion Images
Foto's binnenwerk: © logoboom / Shutterstock; © MurrLove / Shutterstock; © siriwat sriphojaroen / Shutterstock; © Kevin Key / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1211 7
ISBN 978 94 027 6808 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juli 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Bij het eerste ochtendlicht vertrekken ze.
Het lijkt wel of de gure noordooster – het zal ook eens niet, denkt Danny – die over zee komt aanwaaien ze bij kop en kont de staat uit smijt. Hij heeft zijn gezin, of wat ervan over is, bij zich in de auto. Zijn mannen volgen in andere wagens, maar ze houden afstand om te verhullen dat ze een konvooi van vluchtelingen vormen.

Marty, Danny's pa, zingt een lied.

*Farewell to Prince's landing stage,
River Mersey fare thee well
I'm bound for California...*

Danny Ryan weet niet waar hun reis zal eindigen, maar hij weet wel dat ze geen seconde langer in Rhode Island kunnen blijven.

It's not the leaving of Liverpool that grieves me...

Ze laten niet Liverpool, maar Providence achter zich. Het is zaak om als de bliksem zo ver mogelijk uit de buurt te raken bij de Moretti's, de lokale politie, de staatspolitie, de *feds*... ze hebben zo'n beetje iedereen achter zich aan.

Dat krijg je als je een oorlog verliest.

Danny is niet verdrietig.

Zelfs niet om zijn vrouw, Terri, die nog maar een paar uur dood

is – de kanker vrat haar op als een traag, maar effectief zuur. Danny heeft geen tijd voor verdriet, al was het maar vanwege zijn zoontje van twee dat op de achterbank ligt te slapen.

But my darlin' when I think of thee...

Er komt een mis voor haar, denkt Danny, en ik zal schitteren door afwezigheid. Net als bij de dodenwake en haar begrafenis. Als ik niet word gepakt door de politie of de FBI, dan val ik wel in handen van de Moretti's en dan is Ian allebei zijn ouders kwijt.

De kleine stoort zich blijkbaar niet aan het kattengejank van zijn grootvader, wie weet klinkt deze treurige Ierse song hem wel als een slaapliedje in de oren.

Wat Danny betreft mag zijn zoontje nog een hele tijd doorslapen.

Hoe moet ik hem straks uitleggen dat hij zijn moeder nooit meer zal zien, dat 'ze nu in de hemel is', vraagt hij zich af.

Als je daar al in gelooft.

Danny weet het onderhand niet zo zeker meer.

Als God bestaat, denkt hij, dan is het een wrede, wraakzuchtige rotzak die mijn vrouw en kind laat boeten voor mijn wandaden. Ik dacht dat Jezus alle zonden op zich nam, dat zeiden de nonnen tenminste.

Maar misschien beging ik te veel misdaden en kon Jezus het niet bijbenen.

Je hebt overvallen gepleegd, denkt Danny, je hebt mensen in elkaar geslagen. Je hebt drie mannen vermoord. Jouw laatste dooie liet je nog maar een uur geleden achter op een guur strand. Maar hij had het ook op jou gemunt. Sus je geweten daar maar mee als dat beter voelt. Maar het maakt die kerel echt niet minder dood. Nee, je hebt heel wat op je kerfstok.

Je bent een drugshandelaar, je was van plan tien kilo heroïne in omloop te brengen.

Danny had dat spul links moeten laten liggen.

Ik had beter moeten weten, denkt hij nu, met zijn ogen op de weg

gericht. Je kunt zoveel smoesjes bedenken als je wilt – je moest het hoofd boven water houden, je deed het voor je kind, een allerlaatste klus, je zou er later goede daden tegenover stellen – maar je hebt het ondertussen wél gedaan.

Danny wist dat hij het nooit had moeten doen. Er was al meer dan genoeg narigheid in de wereld en nu deed hij er nog een schepje bovenop. In diezelfde tijd lag zijn vrouw te creperen in het ziekenhuis, met een infuus in haar arm dat haar precies hetzelfde gif toediende.

Bloedgeld. Er was geen ander woord voor het fortuin dat hij aan de overval zou overhouden.

Het was de reden dat Danny Ryan, vlak voordat hij die corrupte agent doodschoot, voor twee miljoen aan heroïne in zee gooide.

De oorlog was begonnen om een vrouw.

Het is Pams schuld, daar waren de meesten het over eens.

Danny was erbij toen ze haar op die zomerdag als een godin uit het water zagen komen. Hoe konden zij nou weten dat deze onwerkelijk mooie vrouw op het strand de vriendin van Paulie Moretti was? Hoe konden zij nou weten dat hij zielsveel van haar hield?

Als Liam Murphy het al wist, dan had-ie er lak aan.

Zo was Liam nou eenmaal, die dacht altijd alleen aan zichzelf. Hij vond haar mooi en zichzelf ook – en dus hoorden ze bij elkaar, vond hij. Hij eigende zich Pam toe. Als een trofee waar hij recht op had. Gewoon, omdat hij Liam was.

En Pam?

Danny heeft nooit begrepen wat zij in Liam zag, of hoe ze het zo lang met hem wist uit te houden. Hij heeft Pam altijd gemogen. Een intelligente vrouw met gevoel voor humor, iemand met het hart op de juiste plaats.

Paulie trok de afwijzing slecht – Pam had hem ingeruild voor een Ierse rokkenjager.

Het gekke was dat de Ieren en de Italianen tot dan toe vrienden waren geweest. Trouwe bondgenoten. Danny's eigen vader, Marty – die godzijdank is ingedommeld en nu snurkt in plaats van zingt – was een

van de mannen die voor rust hadden gezorgd. De Ieren bestierden de havens, de Italianen hadden hun gokimperium, en de vakbonden hadden ze onderling verdeeld. Deze twee clans hadden het in New England voor het zeggen. En ze waren er allemaal bij toen Liam tijdens een strandbarbecue probeerde Pam te versieren.

Veertig jaar vriendschap, in één avond kapotgemaakt.

De Italianen sloegen Liam nog net niet dood.

Pam zocht hem op in het ziekenhuis en stapte aan zijn arm weer naar buiten.

Het was oorlog.

De meesten kijken Pam hierop aan, denkt Danny, maar Peter Moretti aasde al jaren op de haven; hij gebruikte het gezichtsverlies van zijn broer simpelweg als excuus.

Het doet er allemaal niet meer toe, denkt Danny.

Het liep uit op een oorlog, en nu is de strijd voorbij.

Wij zijn de verliezende partij.

We zijn alles kwijt... de haven, de vakbonden.

Ook op persoonlijk vlak leden we verliezen.

Danny was geen Murphy, hij was door zijn huwelijk verbonden aan deze Ierse misdaadfamilie. Hij was destijds maar gewoon een uitvoerder. De clan werd geleid door John Murphy en zijn twee zoons, Pat en Liam.

Maar nu zit John in de bak wegens de handel in heroïne. Hij kreeg levenslang.

Liam is dood, vermoord door de agent die Danny zojuist heeft omgelegd.

En ook Pat, Danny's beste vriend – officieel zijn zwager, maar dierbaar als een broer – is vermoord. Overreden door een auto die het lichaam ongemerkt een hele tijd meesleurde. Het lijk was zo verminkt dat hij Pat er haast niet in herkende.

Danny was er kapot van.

En Terri...

Haar dood is geen gevolg van de oorlog, denkt Danny. Niet rechtstreeks in elk geval. Maar de kanker openbaarde zich na de moord op

Pat, de broer van wie ze zoveel hield. Soms vraagt Danny zich af of zijn dood de aanzet voor haar ziekte heeft gegeven. Wie weet drong het verdriet vanuit haar hart door in haar borst.

God, wat hield Danny veel van haar.

Zowat alle mannen die hij kende neukten buiten de deur. Bijna iedereen hield er minnaressen of scharrels op na, maar Danny belazerde zijn vrouw nooit. Was zo trouw als een golden retriever. Terri plaagde hem er altijd mee, maar zou hem op dit gebied geen enkele misstap hebben vergeven.

Danny en zij waren erbij toen Pam ineens opdook. Ze lagen te zonnen toen die prachtvrouw het water uit kwam, het zout glinsterend op haar huid. Terri zag hem kijken, porde hem gespeeld venijnig in zijn zij. Even later liepen ze terug naar hun huisje, waar een wilde vrijpartij volgde.

De seks – ze hadden er lang op moeten wachten omdat ze Iers waren en katholiek, en omdat zij het zusje was van Pat – was altijd goed. Danny had nooit de behoefte om het aan te leggen met andere vrouwen, ook niet toen Terri ziek was.

Júíst niet toen Terri ziek was.

Het laatste dat ze tegen hem zei voordat ze, versuft door de morfine, wegzakte in een terminale coma:

'Zorg goed voor onze zoon.'

'Zal ik doen.'

'Beloofd?'

'Beloofd,' zei hij. 'Ik zweer het.'

Wanneer hij via Route 95 New Haven binnenrijdt, ziet Danny kerstversiering op de gevels van veel gebouwen. In alle etalages branden rode en groene lampjes en op het winderige plein voor een kantorengebouw is een grote kerstboom geplaatst.

Kerstmis, denkt Danny.

Vrolijk kerstfeest. Maar niet heus.

Hij had er helemaal niet meer aan gedacht, ook niet aan dat zieke heroïnegrapje van Liam, die zich verheugde op een 'witte kerst'. Over

een paar dagen is het zover, denkt Danny. Nou, laat maar zitten. Ian snapt er toch nog niets van. Volgend jaar misschien... als we het mogen meemaken.

Het moet nu maar eens gebeuren, denkt hij.

Uitstellen heeft geen zin. Hoe langer ik wacht, hoe lastiger het wordt.

Hij neemt de afslag bij Bridgeport en rijdt in oostelijke richting verder tot hij de zee ziet. Of nou ja, de Long Island Sound. Hij zet de auto stil op een onverhard parkeerplaatsje aan een baai.

Een paar minuten later stoppen ook de andere auto's daar.

Danny stapt uit. Hij zet de kraag van zijn wollen jas op, maar de gure zeewind doet hem goed.

Jimmy Mac draait zijn raampje omlaag. Hem kent Danny al sinds de kleuterschool. Jimmy wordt steeds zwaarder, hij ziet eruit als een volgepropte waszak. Maar bij een klus wil je hem achter het stuur hebben, want een betere chauffeur is er niet te vinden. Hij vraagt: 'Wat is er aan de hand? Waarom nam je die afslag?'

Kom op, denkt Danny. Doe het nu maar. Gewoon zeggen wat je op je lever hebt. 'Ik heb de heroïne gedumpt, Jimmy.'

De schok is van Jimmy's gezicht af te lezen. 'Godskolere, Danny! Dat kun je toch niet zomaar doen! We hebben ons leven gewaagd voor dat spul!'

En dat was een slecht plan, denkt Danny.

Want het was doorgestoken kaart.

Van A tot Z.

Frankie Vecchio, een onderbaas van de Moretti-clan, was naar hen toe gekomen met het spreekwoordelijke 'aanbod dat je niet kunt weigeren'. Hij had de leiding over een zending van veertig kilo heroïne die Peter Moretti met geld van investeerders bij de Mexicanen had afgenomen. Frankie dacht dat de Moretti's hem gingen vermoorden en vroeg Danny de lading te onderscheppen.

Danny zag hierin een kans om de Moretti's een gevoelige slag toe te brengen en een einde te maken aan de oorlog.

Daarom ben ik erop ingegaan, denkt Danny nu.

Hij en zijn mannen drukten die veertig kilo achterover. Het ging heel soepel.

Véél te soepel.

Een FBI-agent, Philip Jardine, speelde onder één hoedje met de Italianen. Zij bedachten een plan: we laten het heroïne-transport door de Murphy's overvallen en pakken ze vervolgens op. De Moretti's zouden het grootste deel van de dope terugkrijgen.

Het was een val. Met deze actie wilden ze de Ieren ten val brengen. En dat was gelukt.

We zijn er met boter en suiker in gegaan, denkt Danny.

De Murphy's werden gearresteerd en de Moretti's kregen hun drugs terug.

Behalve de tien kilo die Danny ergens had verstopt. Hun vangnet. Na de verkoop zouden ze genoeg poen hebben om ervandoor te gaan en op een veilige plek te wachten tot de storm ging liggen.

Maar ja, nu heeft Danny alles geofferd aan de zeegoden.

Jimmy kijkt hem wezenloos aan.

Ned Egan komt erbij staan. Marty's trouwe bodyguard is inmiddels de vijftig gepasseerd. Een potige kerel, sterk als een beer. Met een gast als Ned Egan haal je geen geintjes uit, daar dénk je niet eens aan, want Ned Egan heeft meer doden op zijn geweten dan cholesterol.

Marty blijft in de auto, die vindt het veel te koud. Vroeger pisten volwassen kerels in hun broek als ze de naam Marty Ryan ook maar hóórden. Maar dat is een hele tijd geleden. Nu is hij een oude man, een stevige drinker, zijn ogen glazig van de staar.

Sean South is een Ier. Dat zie je meteen, daarvoor hoef je hem echt geen pijp in zijn mond te steken of een groen kabouterpakje aan te doen. Met zijn rode haar, sproeten en heldere ogen lijkt Sean niet gevaarlijker dan een pasgeboren kitten. Maar zet hem de voet dwars en hij schiet je in het gezicht en duikt dan een bar in voor een biertje en een hamburger.

Kevin Coombs steekt zijn handen diep weg in de zakken van het zwarte leren jack dat hij al draagt zolang Danny hem kent. Met zijn stoppelbaard en warrige, halflange bruine haar valt Kevin nauwelijks

op tussen de rest van het tuig dat de Oostkust onveilig maakt. Gooi er nog een portie gezonde dranklust bij en de giftige mix Iers-katholiek-alcohol is compleet. Maar moet er een klus worden geklaard, dan kun je op Kevin bouwen.

Sean en Kevin staan bekend als 'de Koorknaapjes'. Dit tweetal heeft al heel wat mensen de 'laatste communie' toegediend.

'Wat is er aan de hand, baas?' vraagt Sean.

'Ik heb de heroïne gedumpt,' zegt Danny.

Kevin knippert met zijn ogen. Zijn gezicht straalt eerst ongeloof uit, dan woede. 'Wat krijgen we verdomme nou!' gromt hij.

'Pas op je woorden,' zegt Ned. 'Je hebt het wel tegen de baas, hè.'

'Dat spul was miljoenen waard,' zegt Kevin.

Hij heeft een kegel, dat ruikt Danny.

'Alleen als we het ergens kwijt hadden gekund,' zegt Danny. 'Ik kon niemand bedenken.'

'Liam had het wel geweten,' zegt Kevin.

'Liam is dood,' zegt Danny. 'Dat spul heeft ons niets dan ellende gebracht. We kunnen allemaal de bak in draaien, en bovendien zitten de Moretti's achter ons aan.'

'Daar hadden we dat geld dus voor nodig, Danny,' zegt Sean.

Jimmy zegt: 'Iederéén zit achter ons aan. De Italianen, de feds...'

'Weet ik,' zegt Danny. Maar Jardine niet, denkt hij. Andere FBI-agenten misschien nog wel, maar die ene niet meer. Hij zegt dit niet tegen de anderen. Het is veiliger, voor hen en voor hemzelf. 'Maar die heroïne was bewijsmateriaal. Ik heb alles gedumpt.'

'Ongelooflijk dat je ons dit hebt geflikt,' zegt Kevin.

Danny ziet Kevins pols bewegen, net boven diens jaszak. Hij weet dat Kevin nu zijn pistool in zijn hand heeft.

Als Kevin denkt dat hij ermee wegkomt, dan doet hij het.

Sean, hetzelfde verhaal.

Een hecht team, de Koorknaapjes.

Maar Danny reikt niet naar zijn eigen wapen. Dat is niet nodig. Ned Egan heeft dat van hem al getrokken.

Richt het op Kevins hoofd.

‘Kevin,’ zegt Danny, ‘hou je gedeisd of ik gooi je in zee, de drugs achterna. Ik doe het, hoor.’

Een dubbeltje op zijn kant.

Het kan beide kanten op vallen.

Dan begint Kevin te lachen. Hij gooit zijn hoofd in zijn nek en brult het uit. ‘Twee miljoen in zee gegooid?! De FBI achter ons aan?! En de Italianen?! De hele wereld, haha?! Geniaal! Te gék gewoon! Ik snap je, hoor! Ik hoor bij Danny Ryan! Van de wieg tot aan mijn graf, goddomme nog-an toe.’

Ned laat zijn pistool zakken.

Een klein stukje.

Danny ontspant. Een beetje. Het goede nieuws is dat de Koorknaapjes gestoord zijn. Het slechte nieuws is dat de Koorknaapjes gestoord zijn.

‘Oké. Het is niet verstandig om zo op een kluitje te staan,’ zegt Danny. ‘We moeten ons weer verspreiden. We houden contact via Bernie.’

De oude Bernie Hughes, de boekhouder van de organisatie, houdt zich schuil in New Hampshire, waar hij – tot nu toe in elk geval – veilig is voor de feds en de Moretti’s.

‘Begrepen, baas,’ zegt Sean.

Kevin knikt.

Ze stappen in en vervolgen hun weg.

We zijn op drift geraakt, denkt Danny onder het rijden.

We zijn vluchtelingen.

Bannelingen.

TWEE

Peter Moretti zit zich op te vreten.

Hij wacht op Chris Palumbo.

In het kantoor van American Vending Machine aan Atwells Avenue in Providence zit Peter als een doorgesnoven konijn met zijn voet te tikken. Het kantoor is uitbundig versierd, want zijn broer Paulie is dol op de feestdagen. Dit jaar verheugde hij zich nóg meer op Kerstmis dan anders. Want het heroïnegeld zou binnenstromen en de Ieren zouden hun biezen pakken. Overal kerstkransen en andere kitscherige zooi, en in de hoek staat een zilverkleurige kerstboom met de cadeaus voor de jaarlijkse kerstviering er al onder.

Misschien kan ik er beter een paar weghalen, denkt Peter, want als Palumbo niet opduikt zitten we aan de grond. Het laatste dat hij weet van Chris, zijn consigliere, is dat hij op weg was naar de kust om de tien kilo heroïne op te halen die Danny Ryan daar in een huis had verstoppt. Dat was drie uur geleden, en in Rhode Island ben je uit en thuis nooit langer dan drie uur onderweg.

Chris is niet teruggekeerd, heeft niet gebeld.

De tien kilo is ook weg.

Spul met een straatwaarde van ruim twee miljoen dollar.

Peter heeft dat geld nodig.

Want dit bedrag is hij iemand schuldig.

Zeg maar.

Peter had veertig kilo smack van de Mexicanen gekocht. Omdat hij per se een plek wilde veroveren in de drugshandel had hij hon-

derdduizend per kilo neergelegd. Hij wist dat kerels als Gotti in New York binnenliepen op het spul, en dat zag Peter ook wel zitten.

Maar vier miljoen aan contanten had Peter natuurlijk niet, en daarom waren hij en zijn broer bij alle maffiosi in New England langsgedaan om hun de kans te bieden deel te nemen in een interessant zakelijk project. Sommigen investeerden omdat ze er wel wat in zagen, anderen zegden toe omdat ze de baas niks durfden te weigeren. Hoe dan ook waren er heel wat die zich bereid hadden getoond een deel van de lading te financieren.

Op zich geen probleem, totdat Peter zich door Chris Palumbo liet ompraten om iets heel riskants te doen.

‘We sturen Frankie V op de Ieren af,’ zei Chris, ‘die hun wijsmaakt dat hij overloopt. Hij tipt de Ieren over die lading drugs en zorgt ervoor dat Danny Ryan alles jat.’

‘Wat bazel je nou?’ vroeg Peter, want wat een ziek plan was dit: je eigen drugs laten jatten, nota bene door een gang waarmee je in oorlog bent. Was Chris soms zelf high?

Chris legde hem uit dat hij een FBI-agent in zijn zak had, Philip Jardine. De Ieren jatten de heroïne, Jardine slaat ze in de boeien en maakt zo een einde aan de langdurige oorlog tussen de Moretti’s en de Ieren.

‘Vier miljoen is een veel te hoge prijs,’ zei Peter.

‘Dat is juist het mooie,’ zei Chris.

Hij legde uit dat Jardine om de schijn op te houden een deel van de heroïne zou moeten innemen, maar dat ze het merendeel zouden terugkrijgen. Ze waren Jardine wel een bedrag verschuldigd, maar eenmaal versneden zou de straatwaarde van het spul het verlies ruimschoots compenseren.

‘Win-win,’ zei Chris.

Peter stemde toe.

En het verliep allemaal volgens plan.

Officieel nam Jardine twaalf kilo in beslag bij een inval die in de media breed werd uitgemeten. John Murphy, de baas van de Ieren, werd gearresteerd en kon wel dertig jaar of zelfs levenslang krijgen.

Mooi.

Zijn zoon Liam is dood.

Helemaal mooi.

Goed, achtentwintig kilo is een godvergeten fortuin waard en iedereen deelt mee in de winst.

Maar...

Chris Palumbo en Jardine zouden Danny om zeep helpen en zijn tien kilo mee terug nemen.

Strak plan.

Maar...

Van Chris of Jardine is sindsdien taal noch teken vernomen. En het schijnt dat Jardine de andere achttien kilo in zijn bezit heeft.

Peter rekent het nog eens na.

Er was in totaal veertig kilo.

Jardine heeft twaalf kilo in beslag genomen.

Liam had drie kilo bij zich toen hij werd opgepakt door Jardine.

Danny Ryan had tien kilo in zijn bezit.

Frankie Vecchio had er vijf.

Dan blijven er nog tien kilo over.

Peter maakt zich daar niet al te druk om. Jardine had twaalf kilo nodig om de overheid tevreden te stellen en drukte de andere tien achterover. Gaf waarschijnlijk een deel weg aan de agenten die bij de overval in actie kwamen en komt waarschijnlijk later nog wel met de rest op de proppen.

Als hij ooit nog opduikt, verdomme.

Ook Ryan is van de aardbodem verdwenen. Die liep gewoon weg bij zijn vrouw, die in het ziekenhuis op haar sterfbed lag. Hij wist Peters mannen te omzeilen en heeft zich sindsdien niet meer laten zien.

Billy Battaglia komt binnen.

Hij ziet er ontdaan uit.

‘Wat is er?’ vraagt Peter.

‘Ik ging met een paar anderen met Chris mee om die drugs van Ryan op te halen,’ vertelt Billy. ‘Chris gaat naar binnen, komt tien

minuten later weer naar buiten – zonder de dope – en stuurt ons naar huis.’

‘Huh?’ Peters hart gaat gevaarlijk hard tekeer.

‘Ryan had schutters neergezet bij Chris’ huis,’ zegt Billy. ‘Hij dreigde Chris dat zijn hele familie eraan zou gaan als hij niet oprotte.’

‘Waarom hoor ik dit van jou, en niet van Chris zelf?’

‘Is Chris nog niet terug, dan?’

‘Dacht je dat je me dit allemaal nog moest vertellen als Chris hier al was?’ vraagt Peter. ‘Waar is hij nu?’

‘Geen idee. Hij reed gewoon weg.’

De telefoon gaat. Peter schrikt ervan.

Het is Paulie: ‘Ik word net gebeld door de politie in Gilead. Er is op het strand een lichaam gevonden.’

Peter voelt zijn maag zowat omkeren. Is het Ryan? Chris?

‘Het is Jardine,’ zegt Paulie. ‘Eén kogel in de borst. Hij had zijn wapen in zijn hand.’

‘Is er nieuws over Chris?’

‘Nee, niks.’

Peter hangt op.

Het bericht over Jardine slaat in als een bom. De FBI-agent zou hun de rest van de heroïne terugbezorgen. En waarom is Chris er vandoor gegaan? Shit, zou die het met Danny op een akkoordje hebben gegooid? Heeft die Chris dan iedereen belazerd? Zou echt iets voor hem zijn.

Fijne fucking feestdagen, denkt Peter.

We hebben de oorlog gewonnen, maar onze poen zijn we kwijt.

Alles – al die jaren van onrust, moorden, begrafenissen – alles voor niets geweest.

Godver.

Tenzij we erachter komen waar Danny Ryan uithangt.

Dat is wel het laatste wat Danny wil.

Hij rijdt de hele nacht door. Stopt als het licht begint te worden bij een motel en slaapt zowat de hele dag, of zo lang als dat gaat met Ian.

Na een dag of wat jatten Jimmy en hij een paar auto's, wisselen de kentekenplaten om en smeren er wat modder op. Een paar honderd kilometer verderop dumpen ze alles weer.

En herhalen het recept.

Het is verre van relaxed, steeds maar de achteruitkijkspiegel checken, met ingehouden adem een politiewagen passeren en hopen dat die niet van baan wisselt en de achtervolging inzet. Met tanken hetzelfde verhaal – heeft de pompbediende argwaan, bekijkt hij Danny nog eens goed, verraden zijn ogen een spoortje angst?

Hij kiest motels aan de rand van de stad, waar mensen geen vragen stellen, niets zien en zich al helemaal niets herinneren.

Het gekke is dat Danny een reis als deze altijd al graag had willen maken. Omdat hij nog nooit buiten New England was geweest droomde hij ervan om met Terri en Ian het hele land te doorkruisen, onbekende streken te verkennen, nieuwe indrukken op te doen.

Maar dan overdag, zoals gewone mensen dat doen.

Niet 's nachts en gestrest, als een opgejaagd dier.

Toch heeft hij wel dat typische gevoel van op reis zijn.

De borden bij de afritten hebben andere namen – Baltimore, Washington D.C., Lynchburg, Bristol – en de wielen razen voort over het asfalt. Telkens een andere radiozender, de afstand steeds groter.

De Amerikaanse droom, dat is het, denkt Danny met zijn handen aan het stuur. De trek naar het verre en onbekende westen. Een rij huifkarren op weg naar een nieuw leven. Ze stoppen onderweg bij telefooncellen voor overleg met Bernie, die de boel coördineert. Om de paar dagen spreken ze af in een of ander goedkoop motelletje, zo bij elkaar voelen ze zich veilig voor het geval er moordlustige Italiaanse Apaches opduiken.

Het valt niet mee, zo'n lange reis met een jong kind en een oude man met een zwakke blaas. Te veel stops, en elke stop een risico. Soms stapt Marty in bij Jimmy Mac, maar meestal zit hij naast Danny. Hij neemt slokjes uit een fles, hij zingt of hij vertelt Danny verhalen uit de oude doos, over de keren dat hij met verlof was in San Diego – 'Dago'

zoals hij het noemt – de bars, de vrouwen, de knokpartijen.

In de haast om uit Rhode Island weg te komen lukte het Danny niet een behoorlijk plan te maken, maar eenmaal onderweg heeft hij alle tijd om na te denken. Californië had hem altijd al getrokken en hij had heel vaak tegen Terri gezegd dat hij er graag zou willen wonen, maar zij nam zijn dagdromen nooit serieus.

Nu lijkt het hem een goed idee. Meer afstand dan tussen Rhode Island en San Diego is nauwelijks mogelijk, en Marty zou niets liever willen. Dus waarom niet?

Maar eerst moet ik daar zien te komen, denkt Danny.

Het is een heel eind.

Danny vindt een motel langs de snelweg en pakt de telefoon.

Voor de oorlog met de Moretti's was Danny's relatie met Pasco Ferri altijd goed. De oude baas van New England en hij gingen vaak samen krabben vangen; in de zomer lagen Danny en Terri altijd voor Pasco's huis op het strand.

En Pasco en Marty gaan helemáál ver terug.

'Pasco, met Danny Ryan.'

'Ik heb het gehoord van Terri,' zegt Pasco. 'Gecondoleerd.'

'Dank je.'

Een lange stilte, en dan: 'Wat kan ik voor je doen, Danny?'

Het valt Danny op dat Pasco niet vraagt waar hij is. 'Ik moet weten of je iets tegen me hebt, Pasco.'

'Peter Moretti vindt dat ik iets moet doen.'

Danny heeft het gevoel dat iemand zijn keel dichtknijpt. 'En?'

'Ik ben ontstemd over Peter,' zegt Pasco. 'Hij heeft zich met drugs ingelaten – hij weet donders goed dat ik dat niet wil – en nu zit hij in de shit. Al die mensen zijn hun poen kwijt en ik weet niet wat ik tegen die lui moet zeggen.'

Oké, denkt Danny, dus Peter staat onder enorme druk, Pasco kan niets voor hem doen en wil dat eigenlijk ook niet.

'Dus het zit goed tussen ons?' vraagt Danny. 'Want je moet weten dat ik eruit ben gestapt. Ik ga een nieuw leven beginnen.'